

Ik ben... en werk 15 jaar als politieagent en later ook bij de Mobiele Eenheid.

Mijn redenen om bij de BPOC2020 te verklaren zijn divers. Ik werd getriggerd door de berichten van de BPOC2020 dat meer dan 40 collega's verklaard hadden.

Daarom heb ik leg ik vandaag, 1 maart 2021, mijn verklaring af.

U vraagt mij wat voor mij de belangrijkste reden is om te verklaren. Daar kan ik kort over zijn: het geïnstitutionaliseerde geweld als onderdeel van ons optreden als Mobiele Eenheid tijdens demonstraties. Maar ook wanneer we ter plaatse worden geroepen bij overtredingen van de maatregelen, zoals de mondkapjesplicht en avondklok.

Ik herken dat er sprake is van een dehumanisatie van demonstranten, overtreders van de maatregelen en tegenstanders van het regeringsbeleid.

Dat leidt ertoe dat je 'kunt leven' met het toepassen van extreem gewelddadig optreden: degene die je slaat is gevoelsmatig geen mens, maar een 'wappie', 'gevaar voor de volksgezondheid', 'reischopper', of, zoals Rutte het noemde, 'doorgesnoven hooligan'.

Dat de overheid bij monde van Rutte, de Minister-President van Nederland, demonstranten met bijnamen ontmenselijkt, is te triest voor woorden.

Als ME-er ga je niet in gesprek met demonstranten. Dat was en is een goede regel. Als agent heb je die vrijheid wel. We gaan het gesprek echter niet meer aan. Dat is ook beleid vanuit de leiding: 'praten met die figuren heeft geen zin'.

Ik ga als agent echter regelmatig met hen in gesprek. In de meeste gevallen zie ik gewoon bezorgde burgers, mensen die hun baan zijn kwijtgeraakt, eenzame mensen, bange mensen.

Wanneer collega's mij tijdens demo's (als agent) hebben zien spreken met demonstranten, krijg ik later direct vragen, zoals 'je bent toch niet te aardig voor die asocialen?'

Ik ontwijk zo'n vraag, en merk dat ik steeds meer als een outsider gezien word.

Als ME-er wordt er vervolgens van mij verwacht, dat ik diezelfde mensen 'de lange lat laat zien', 'een wappie-behandeling geef', 'op de de aluhoed ram', en ga zo maar door.

Ik hoor demonstranten soms schreeuwen 'befehl ist befehl, refererende aan WOII. In het begin schrok ik daarvan, en vond die vergelijking ongepast. Maar ik moet nu tot mijn verdriet erkennen dat het klopt: het geweld is onderdeel van het beleid. Wanneer je niet meedoet, lig je eruit.

Ik doe dus niet meer mee. Het ziekteverzuim neemt toe binnen de organisatie. Dat verbaast mij niets. Het is de enige weg om het te ontlopen, op ontslag nemen na.

Ik heb mij gisteren ziekgemeld en ben op zoek naar ander werk. De politie is niet meer de betrouwbare organisatie die het was. Natuurlijk was het nooit perfect, dat is het binnen geen enkele organisatie.

Maar de politie heeft zich tegen de Nederlanders gekeerd.

Ik hoor het mijzelf nu zeggen, en besef waar we naar op weg zijn: een politiestaat.

Maart 2021

Maart 2021:

Om veiligheidsredenen wil ik anoniem blijven.

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses.

BPOC2020